

Domislil se je Joza tega, in dobro se mu je zdelo. Še preden si je mislil, je prišel v vas in jo je zavil po stranskem potu proti domu.

Glej, tam ob plotu je metal Hostnikov Cene denar h kamenčku. Doma so ga poslali v prodajalnico, naj kupi to in ono. A Cene je postavil sredi pota kamenček in je pričel metati denar.

»To je Mihec . . . to je Tone . . . to je Peter,« je govoril, ko je metal denar za denarjem. Vrgel ga je kvišku in je štel potem:

»Mož, glava . . . glava, mož. — Ej, tako bi te dal, ti Mihec, da bi ne imel nikjer nobenega gumba . . . Tebe, Peter, bi pa lopnil po glavi, da bi bilo joj.«

Šel je Cene nazaj in je pričel spet metati denar h kamenčku. Potem pa ga je pobiral in iskal okrog . . . A glej, kam pa je prišla desetica? Vrabca, sem-le je priletela, a zdaj je ni nikjer. Da bi se bila skotalila kam za plot, je nemogoče. Trava je tam in skozi travo ne more iti.

Zaskrbelo je Ceneta, da mu je šlo že na jok . . . O, desetica, ti nesrečna desetica, kam si vendar šla? Tepen bo Cene doma, pa zato, ker jo je metal h kamenčku in jo je izgubil . . . Bridko je bilo Cenetu v srcu in obupno je preteknil še enkrat vsak kotichek. A desetice ni bilo nikjer.

Sedaj se je spomnil hudobnega duha in navdalo ga je novo upanje . . . Pride hudobni duh in sede na denar, da ga ni mogoče več najti. Smeje se dečku, ki išče obupno kroginkrog in ne najde izgubljenega denarja. Kajti hudobni duh sedi na njem in ga skriva . . . In domislil se je Cene tudi, kako se prežene hudobni duh in se pride do denarja.

Natrga trave in zvije v repič. Položi ga na kamen, razbija po repiču in govori:

»Pojdi, hudobni duh! Prikaži se, desetica!«

Stolče ves repič in prične iskati nanovo. Toda desetice ni bilo nikjer, naj jo išče, kakor jo hoče. Že več kot pol ure je bilo preteklo, in doma so ga že pričakovali. A Cene ni mogel v prodajalnico in tudi domov ni mogel. Izgubil je desetico in brez nje ni mogel nič kupiti. Vendar jo je še iskal neutrudno in je brskal po travi.

(Konec prih.)

Na novi poti.

Za gore solnce se je skrilo,
objemlje trudno zemljo noč;
potihnilo je vse po vasi,
obseva luna strehe koč.

V oči le meni spanec neče,
miru nocoj le zame ni;
srce bojazni mi trepeče,
oj, nove poti se boji . . .

Ko zjutraj zarja bode vstala,
zapustil bom domači kraj . . .
Moj dragi dom, o koča mala,
kdaj spet te bodem videl, kdaj?

Slavko Slavič.

